Vol 1 Issue 1 (July - December 2026)
RESEARCH ARTICLE

มุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลกระทบและการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในเกาะพะงัน

STAKEHOLDERS' PERSPECTIVES ON THE IMPACTS AND MANAGEMENT OF ISRAELI TOURISTS IN KOH PHANGAN

คมสิทธิ์ เกียนวัฒนา[1*] ทัศตะวัน ด่วนตระกูลศิลป์[1] ศรัญญา ศรีทอง[1] สุพัชชา ดีไสว[2] และ หลี่ ฮวานเฉิน[3]

Komsit Kieanwatana[1*], Tattawan Duantrakoonsil[1], Saranya Srithong[1], Supartcha Deesawai[2], and Li Huanchen[3]

[1]คณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
[2]วิทยาลัยนานาชาติจีน สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ จังหวัดนนทบุรี
[3]คณะเศรษฐศาสตร์และการจัดการ มหาวิทยาลัยกุ้ยหยาง สาธารณรัฐประชาชนจีน
[1]Faculty of Environmental Culture and Ecotourism, Srinakharinwirot University, Bangkok
[2]International Chinese College, Panyapiwat Institute of Management Nonthaburi province,
[3]School of Economics and Management, Guiyang University, People's Republic of China
[*]Corresponding author: Komsit Kieanwatana; Email: komsit.kwn@gmail.com

Received: 3 October 2026 **Revised:** 23 October 2026 **Accepted:** 30 October 2027
DOI: https://doi.org/10.67909/TJLR.e262001

บทคัดย่อ

บทความมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงัน และ 2) ศึกษาแนวทางการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงันจากมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและการคัดเลือกแบบลูกโซ่ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 40 คน ได้แก่ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้นำชุมชน ประชาชนในพื้นที่ และนักท่องเที่ยว เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การศึกษาข้อมูลเอกสารร่วมกับการสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาและสังเคราะห์แนวทางการจัดการที่เหมาะสมกับบริบทของเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภายใต้กรอบแนวคิดทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory) และทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory) ผลการวิจัยพบว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมองว่านักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการพำนักระยะยาวและกำลังซื้อสูง แต่ก่อให้เกิดต้นทุนด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และความปลอดภัยเพิ่มขึ้น แนวทางการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลบนเกาะพะงันตามทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มุ่งเน้นการบังคับใช้กฎหมายปราบปรามธุรกิจนอมินีและจัดระเบียบการพำนักที่โปร่งใส พัฒนาระบบความร่วมมือเชิงป้องกันเพื่อความปลอดภัยบนท้องถนน และการจัดโซนนิ่งพื้นที่กิจกรรมควบคู่กับการสื่อสารจารีตประเพณีหลายภาษา เพื่อลดความขัดแย้งทางสังคมและสร้างการอยู่ร่วมกันข้ามวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: ผลกระทบการท่องเที่ยว, นักท่องเที่ยวอิสราเอล, เกาะพะงัน

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

Abstract

The purposes of this article were 1) to investigate stakeholder perspectives on the impacts of Israeli tourism in Koh Phangan, and 2) to study management approaches for Israeli tourists in Koh Phangan from the stakeholders' viewpoint. The sample was 40 key informants, including tourism entrepreneurs, government officials, community leaders, local residents, and tourists. They were selected by purposive selection and snowball sampling method, the instrument for collecting data was documentary study and in-depth interviews, Analysis data by using content analysis to synthesize management guidelines tailored to the context of Koh Phangan, Surat Thani Province. The research results were found as follows; while stakeholders recognize the economic benefits generated by Israeli tourists through their long-term stays and high purchasing power, there are also increasing social, cultural, environmental, and safety costs. Management strategies for Israeli tourists on Koh Phangan, based on Stakeholder Theory and Social Exchange Theory, focus on rigorous law enforcement against nominee businesses, transparent residency regulations, the development of preventative collaboration for road safety, and activity zoning combined with multilingual communication of local traditions. These measures aim to mitigate social conflict and foster sustainable cross-cultural coexistence.

Keywords: Tourism impact, Israeli tourist, Koh Phangan

บทนำ

การท่องเที่ยวก่อให้เกิดทั้งประโยชน์และส่งผลกระทบต่อพื้นที่จุดหมายปลายทาง โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแต่ละกลุ่มอาจรับรู้ผลกระทบแตกต่างกันตามบริบทบทบาทและผลประโยชน์ที่ได้รับ (Ap, 1992; Freeman, 1984) งานวิจัยที่ผ่านมาได้ศึกษาผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงบทบาทของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการจัดการจุดหมายปลายทาง (Sheehan & Ritchie, 2005) อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อจำกัดในการศึกษานักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มเฉพาะผ่านมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายกลุ่ม โดยครอบคลุมผลกระทบทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และความปลอดภัย

เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นจุดหมายปลายทางที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งมีรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลายมากขึ้น (Ploadaksorn et al., 2023) ขณะที่แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นพื้นที่เกาะมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร สิ่งแวดล้อม และโครงสร้างพื้นฐานที่ต้องพิจารณาควบคู่กับการเติบโตของการท่องเที่ยว (Skiniti et al., 2024) สำหรับนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางท่องเที่ยวในเกาะพะงัน ยังมีหลักฐานทางวิชาการโดยตรงค่อนข้างจำกัดเกี่ยวกับผลกระทบและแนวทางการจัดการผ่านมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายกลุ่ม จึงเป็นช่องว่างที่ควรได้รับการศึกษาอย่างเป็นระบบ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษานักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลเป็นการเฉพาะ แทนการศึกษานักท่องเที่ยวต่างชาติโดยรวมหรือนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่น มี 3 ประการ ประการแรก นักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลเป็นตลาดที่เติบโตสวนทางกับภาพรวม โดยในปี พ.ศ. 2568 มีนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลเดินทางเข้าประเทศไทย 410,125 คน เพิ่มขึ้นเกือบร้อยละ 46 ขณะที่จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยรวมลดลงมากกว่าร้อยละ 7 (Bloomberg, 2026) ประการที่สอง นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีลักษณะพฤติกรรมการเดินทางเฉพาะ กล่าวคือ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มหนุ่มสาวที่เดินทางแบบแบ็กแพ็กเกอร์ ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนผ่าน (Rite of Passage) ของสังคมอิสราเอล มักเดินทางเป็นกลุ่ม พำนักเป็นระยะเวลานาน และรวมกลุ่มกับเพื่อนร่วมชาติในจุดหมายปลายทาง (Noy & Cohen, 2005; Maoz, 2007) ลักษณะดังกล่าวใกล้เคียงกับรูปแบบการท่องเที่ยวแบบรวมกลุ่ม (Enclave Tourism) ซึ่งอาจนำไปสู่การรั่วไหลทางเศรษฐกิจและการแยกส่วนทางสังคมในพื้นที่ปลายทาง (Hampton, 2010; Chaitanya & Swain, 2024) ประการที่สาม เกาะพะงันเป็นพื้นที่ที่ประเด็นเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลปรากฏเป็นประเด็นสาธารณะอย่างชัดเจน โดยมีข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจผ่านนอมินี การพำนักเกินวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่อคนในท้องถิ่น จนสำนักงานตำรวจแห่งชาติสั่งการให้ตรวจสอบในเดือน ตุลาคม พ.ศ. 2568 และมีรายงานว่า ณ วันที่ 23 กันยายน พ.ศ. 2568 มีชาวอิสราเอลยื่นขอขยายระยะเวลาพำนักจำนวน 2,627 ราย (Khaosod English, 2025) ต่อมาในปี พ.ศ. 2569 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้หารือกับเอกอัครราชทูต

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

อิสราเอลประจำประเทศไทยเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนท้องถิ่นในเกาะพะงัน เกาะสมุย และภูเก็ต (Bloomberg, 2026) ด้วยเหตุนี้ นักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลจึงเป็นกลุ่มที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในเกาะพะงันให้ความสนใจเป็นพิเศษ และมีความจำเป็นเร่งด่วนต่อการกำหนดแนวทางการจัดการ ทั้งนี้ การศึกษาครั้งนี้มิได้มีเจตนาเหมารวมหรือตีตรานักท่องเที่ยวสัญชาติใด แต่มุ่งทำความเข้าใจผลกระทบที่เกิดจากรูปแบบพฤติกรรมการท่องเที่ยวของกลุ่มเฉพาะ เพื่อนำไปสู่ข้อเสนอการจัดการที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงัน และ 2) ศึกษาแนวทางการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงันจากมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ ผ่านการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 4 กลุ่ม และวิเคราะห์ภายใต้ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory) และทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory) บทความวิจัยนี้นำเสนอผลกระทบใน 5 มิติ ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และความปลอดภัย พร้อมทั้งสังเคราะห์แนวทางการจัดการที่เหมาะสม เพื่อเติมเต็มองค์ความรู้และเป็นข้อมูลสำหรับการจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะพะงันอย่างยั่งยืน

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ บุคคลหรือกลุ่มที่สามารถส่งผลกระทบต่อหรือได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานขององค์กรหรือระบบ แนวคิดนี้ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการการท่องเที่ยว เนื่องจากจุดหมายปลายทางประกอบด้วยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายกลุ่มที่มีบทบาท ผลประโยชน์ และอำนาจในการตัดสินใจแตกต่างกัน (Freeman, 1984) การจำแนกและทำความเข้าใจความสำคัญของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียช่วยสนับสนุนการบริหารจัดการจุดหมายปลายทาง (Sheehan & Ritchie, 2005) ขณะที่ Saito & Ruhanen (2017) อธิบายว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแต่ละกลุ่มมีระดับอำนาจและอิทธิพลต่อกระบวนการจัดการการท่องเที่ยวแตกต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใช้เป็นกรอบในการศึกษามุมมองของผู้เกี่ยวข้อง 4 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ชุมชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว เพื่อทำความเข้าใจความแตกต่างของการรับรู้ผลกระทบและความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการนักท่องเที่ยวในเกาะพะงัน จากแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า แนวคิดและทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียช่วยให้เข้าใจบทบาทและมุมมองที่แตกต่างกันของผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และยังเป็นกรอบสำคัญในการสังเคราะห์แนวทางการจัดการที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอีกหลายกลุ่ม

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนทางสังคม

ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory: SET) คือการอธิบายความสัมพันธ์ทางสังคมผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนระหว่างบุคคลหรือกลุ่ม โดยบุคคลจะประเมินผลประโยชน์ที่ได้รับควบคู่กับต้นทุนที่ต้องแบกรับ (Homans, 1958; Blau, 1964) ในบริบทการท่องเที่ยวมีการนำ SET มาใช้อธิบายการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว โดยเสนอว่า เมื่อประชาชนรับรู้ว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการท่องเที่ยวมีมากกว่าต้นทุน ย่อมมีแนวโน้มสนับสนุนการท่องเที่ยวมากขึ้น ขณะที่การรับรู้ต้นทุนหรือผลกระทบในระดับสูงอาจส่งผลให้การสนับสนุนลดลง (Ap, 1992) สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำ SET มาใช้เป็นกรอบในการอธิบายการรับรู้ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อประโยชน์และต้นทุนที่เกิดจากนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในมิติเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และความปลอดภัย โดยใช้ร่วมกับทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory) เพื่อทำความเข้าใจความแตกต่างของการรับรู้และนำไปสู่การสังเคราะห์แนวทางการจัดการที่เหมาะสม จากแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมช่วยอธิบายการประเมินผลประโยชน์และต้นทุนจากการท่องเที่ยวของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการทำความเข้าใจการยอมรับความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการการท่องเที่ยว

3. การจัดการการท่องเที่ยวในเกาะพะงัน

เกาะพะงัน อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นพื้นที่เกาะที่โครงสร้างเศรษฐกิจเปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรกรรม โดยเฉพาะการปลูกมะพร้าว มาสู่การพึ่งพาการท่องเที่ยวเป็นหลัก ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่จดทะเบียนเติบโตเฉลี่ยประมาณร้อยละ 38 ต่อปีในช่วง พ.ศ. 2555–2558 แต่รายได้กระจุกตัวอยู่ในกลุ่มผู้ประกอบการและผู้ค้า (ปทิดา โมราศิลป์ และคณะ, 2562) ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม Kamnuansilpa & Jinhirun (2015) พบว่า เกาะพะงันมีขยะมูลฝอยมากกว่า 400 ตันต่อวัน แต่สามารถกำจัดได้เพียงประมาณครึ่งหนึ่ง โดยมีโรงแรมและร้านอาหารเป็นแหล่งกำเนิดขยะ

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

และน้ำเสียหลัก จึงมีการเสนอให้ควบคุมการอนุญาตก่อสร้างโรงแรมขนาดใหญ่ กำหนดผังการใช้ประโยชน์ที่ดินร่วมกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกำกับดูแลนักลงทุนจากภายนอกอย่างใกล้ชิด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดว่าพื้นที่เกาะมีขีดความสามารถในการรองรับ (Carrying Capacity) ที่จำกัด และจำเป็นต้องอาศัยความเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการกำหนดมาตรการจัดการ (Skiniti et al., 2024)

ด้านความปลอดภัย ศุภัทรชญา วีระกูล และวชิรวิชญ์ อิทธิธนาศุภวิชญ์ (2568) ชี้ว่า อุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ การขาดแคลนกำลังเจ้าหน้าที่ในช่วงเทศกาล และการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่ซ้ำซ้อน เป็นอุปสรรคสำคัญของการจัดการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยในเกาะพะงัน ขณะเดียวกัน เกาะพะงันมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและโยคะ ซึ่งผู้ประกอบการส่วนใหญ่มุ่งเน้นตลาดนักท่องเที่ยวต่างชาติ (Ploadaksorn et al., 2023) และมีการแบ่งพื้นที่ท่องเที่ยวตามภูมิศาสตร์และวิถีชีวิต เช่น โซนปาร์ตี้ โซนประมง โซนธรรมชาติ และโซนสุขภาพและจิตวิญญาณ (สารภี ธิติภาทร และวัชรากร มยุรี, 2567) จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการการท่องเที่ยวในเกาะพะงันที่ผ่านมาให้ความสำคัญกับการกระจายรายได้ การจัดการขยะและสิ่งแวดล้อม และความปลอดภัย โดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนและความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน แต่ยังไม่ได้พิจารณาการจัดการนักท่องเที่ยวกลุ่มเฉพาะที่มีลักษณะพำนักระยะยาวและรวมกลุ่มในพื้นที่เฉพาะ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและช่องว่างขององค์ความรู้

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการรับรู้ของประชาชนในพื้นที่ต่อผลประโยชน์และต้นทุนด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม โดยใช้ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory: SET) เพื่ออธิบายการยอมรับและการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน (Ap, 1992) ในมุมมองด้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชี้ให้เห็นว่า ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มมีบทบาท ผลประโยชน์ และอำนาจในการจัดการจุดหมายปลายทางแตกต่างกัน (Sheehan & Ritchie, 2005; Saito & Ruhanen, 2017) อีกมุมหนึ่ง Hampton (2010) และ Chaitanya & Swain (2024) ได้ศึกษางานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบรวมกลุ่ม (Enclave Tourism) และการรั่วไหลทางเศรษฐกิจพบว่า การท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้และการจ้างงาน แต่ผลประโยชน์อาจกระจายอย่างไม่เท่าเทียมและเกิดการรั่วไหลของรายได้ออกจากเศรษฐกิจท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม เมื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่ผ่านมา พบว่ายังมีข้อจำกัดในการศึกษาผลกระทบจากนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มเฉพาะผ่านมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายกลุ่มพร้อมกัน โดยเฉพาะในบริบทของนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลบนเกาะพะงัน ซึ่งยังมีหลักฐานทางวิชาการโดยตรงค่อนข้างจำกัดในการอธิบายผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และความปลอดภัย รวมถึงแนวทางการจัดการที่เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ คณะผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตาม ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory) ของ Freeman (1984) ร่วมกับทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory: SET) ของ Homans (1958) และ Blau (1964) โดยมีรายละเอียดดังนี้

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง มุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลกระทบและการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในเกาะพะงัน เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้แนวทางการศึกษาข้อมูลเอกสารร่วมกับการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลกระทบจากนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอล และสังเคราะห์แนวทางการจัดการที่เหมาะสมกับบริบทของเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภายใต้กรอบแนวคิดทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory) และทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory)

พื้นที่วิจัย

พื้นที่วิจัย ได้แก่ เกาะพะงัน อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ประชากร

ประชากรในการวิจัย ได้แก่ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวบนเกาะพะงัน ซึ่งไม่สามารถระบุจำนวนประชากรที่แน่นอนได้ เนื่องจากเป็นประชากรที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 40 คน คัดเลือกโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ร่วมกับการคัดเลือกแบบลูกโซ่ (Snowball Sampling) เพื่อให้ได้ผู้ให้ข้อมูลที่มีประสบการณ์และสามารถสะท้อนมุมมองได้อย่างรอบด้าน โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือก คือ ต้องเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะพะงันไม่น้อยกว่า 3 ปี มีประสบการณ์หรือได้รับผลกระทบจากนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลโดยตรง และสมัครใจในการให้ข้อมูลและยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว (BS) จำนวน 12 คน เจ้าหน้าที่ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (GO) จำนวน 10 คน ผู้นำชุมชนและประชาชนในพื้นที่ (LO) จำนวน 10 คน และนักท่องเที่ยว (TO) จำนวน 8 คน ทั้งนี้ การเก็บข้อมูลดำเนินการจนกระทั่งข้อมูลเกิดความอิ่มตัว (Data Saturation) กล่าวคือไม่พบประเด็นใหม่จากการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง (Semi-structured Interview) ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากกรอบแนวคิดทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory; Freeman, 1984) และทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory; Homans, 1958; Blau, 1964) ควบคู่กับการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล ตอนที่ 2 มุมมองต่อผลกระทบ 5 มิติ (เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และความปลอดภัย) และตอนที่ 3 แนวทางการจัดการและข้อเสนอแนะ ทั้งนี้ เครื่องมือได้รับการพัฒนาและตรวจสอบตามลำดับเวลาอย่างเป็นระบบ โดยนำร่างแบบสัมภาษณ์ฉบับภาษาไทยและฉบับแปลภาษาอังกฤษ (Back-translation) ให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยวและนันทนาการ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67–1.00 จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้ (Pilot Test) กับผู้ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน ในช่วงปลายเดือนเมษายน พ.ศ. 2569 เพื่อปรับปรุงความชัดเจนและปรับภาษาของข้อคำถามให้สมบูรณ์ก่อนการนำไปเก็บข้อมูลจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 1 พฤษภาคม – 30 มิถุนายน พ.ศ. 2569 ผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตการณ์ โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและลูกสโนว์บอล ซึ่งกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลแต่ละกลุ่มอย่างชัดเจน ได้แก่ กลุ่มภาครัฐ (รหัส GO) กลุ่มผู้ประกอบการ (รหัส BS) กลุ่มคนท้องถิ่น (รหัส LO) และกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติรวม 8 คน (แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลพำนักระยะยาว รหัส TO-IS เช่น TO01, TO04, TO05, TO08 และนักท่องเที่ยวต่างชาติสัญชาติอื่น รหัส TO-OT เช่น TO02, TO03, TO06, TO07) สำหรับการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวต่างชาติใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก จากนั้นนำเทปบันทึกเสียงมาถอดความ แปลเป็นภาษาไทย และตรวจสอบความถูกต้อง (Back-translation Verification) โดยข้อความอ้างอิงทั้งหมดในบทความมีสถานะเป็น "การถอดความคำต่อคำแบบแปลความหมายตามบริบท" (Contextual Verbatim) ที่คงเจตนาเดิมของผู้ให้ข้อมูลอย่างแม่นยำ พร้อมทั้งผ่านการตรวจสอบสามเส้า (Data Triangulation) และดำเนินการตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์อย่างเคร่งครัด ด้วยการแจ้งวัตถุประสงค์

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

ขอความยินยอม (Informed Consent) ปกปิดตัวตนด้วยระบบรหัส (Anonymity Coding) และรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูลไว้สูงสุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์นำมาถอดความแบบคำต่อคำ (Verbatim Transcription) และวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ร่วมกับ การวิเคราะห์เชิงประเด็น (Thematic Analysis) โดยดำเนินการเข้ารหัสข้อมูล (Coding) จัดหมวดหมู่ประเด็น และสังเคราะห์เป็นสาระสำคัญตามกรอบแนวคิดของการวิจัย ก่อนนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบการบรรยายเชิงพรรณนา

การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลตามแนวทางของ Lincoln & Guba (1985) ประกอบด้วย Credibility ใช้วิธีการตรวจสอบสามเส้า (Triangulation) จากข้อมูลเอกสารและผู้ให้ข้อมูลหลายกลุ่ม Member Checking นำผลการวิเคราะห์เบื้องต้นให้ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนตรวจสอบความถูกต้องของการตีความ Data Saturation เก็บข้อมูลจนไม่พบประเด็นใหม่เพิ่มเติมและ Transferability อธิบายบริบทของพื้นที่ศึกษาและลักษณะของผู้ให้ข้อมูลอย่างละเอียด เพื่อให้สามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในบริบทพื้นที่ท่องเที่ยวที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน

ผลการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพเรื่อง “มุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลกระทบและการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงัน” แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 ตอนหลัก ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงัน

จากการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผ่านกรอบการรับรู้ผลกระทบตามทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (SET) สามารถจำแนกมุมมองออกเป็น 5 มิติหลัก ดังนี้

1) มิติเศรษฐกิจ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียประเมินผลกระทบทางเศรษฐกิจในฐานะผลประโยชน์หลัก(Primary Benefit) เนื่องจากพฤติกรรมการพำนักระยะยาวและกำลังซื้อสูง ทว่าดุลยภาพความคุ้มค่าสุทธิกำลังถูกคุกคามด้วยปัญหาการรั่วไหลของรายได้จากการเข้ามาประกอบธุรกิจแฝงของคนต่างชาติ (นอมินี)

“กลุ่มนี้เขามาทีอยู่นานเป็นเดือน ๆ เงินสะพัดดีมากครับ ห้องพัก ร้านอาหารทราฟฟิกดีตลอดปี แต่ช่วงหลังเริ่มน่ากังวลเพราะเริ่มมีคนของเขามาแอบเปิดธุรกิจเอง ใช้ชื่อคนไทยบังหน้า แย่งลูกค้ากันเองในกลุ่ม แบบนี้คนท้องถิ่นเริ่มได้ประโยชน์น้อยลง”

(BS01, ผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก, สัมภาษณ์วันที่ 3 พฤษภาคม 2569)

“รายได้ที่เข้ามามันสูงจริง แต่อยู่ในวงจำกัดเฉพาะกลุ่มทุนที่รองรับพวกเขาโดยตรง เม็ดเงินไม่ได้กระจายสู่ฐานรากอย่างทั่วถึง แถมยังมีกระแสเงินหมุนเวียนผ่านระบบจ่ายเงินออนไลน์ภายนอกประเทศ ทำให้รัฐเก็บภาษีได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย”

(GO01, เจ้าหน้าที่ภาครัฐ, สัมภาษณ์วันที่ 6 พฤษภาคม 2569)

“ยอมรับว่าเราเลือกมาพะงันและใช้จ่ายเงินจำนวนมากกับการเช่าระยะยาวและการบริโภคอาหารเฉพาะกลุ่ม พวกเราช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจที่นี่ในช่วงที่นักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นชบเซา แต่อาจจะจริงที่เงินส่วนใหญ่ไหลเวียนอยู่ในระบบธุรกิจที่เราคุ้นเคย”

(TO01, นักท่องเที่ยวพำนักระยะยาวชาวอิสราเอล, สัมภาษณ์วันที่ 10 พฤษภาคม 2569)

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

“ในฐานะคนพะงันดั้งเดิม เราเห็นแต่ของแพงขึ้น ค่าครองชีพพุ่งสูงตามกำลังซื้อของเขา แต่รายได้ของชาวบ้านทั่วไปไม่ได้เพิ่มขึ้นเลย การแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจแบบนี้คนท้องถิ่นระดับล่างรู้สึกว่าได้ไม่คุ้มเสีย”

(LO01, คนท้องถิ่น, สัมภาษณ์วันที่ 14 พฤษภาคม 2569)

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวของชาวอิสราเอลสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงจากการพำนักระยะยาว แต่เริ่มเกิดต้นทุนแฝงจากธุรกิจนอมินีและการรั่วไหลของผลประโยชน์ ทำให้การแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจเริ่มเสียสมดุลและไม่กระจายสู่ชุมชนฐานราก

2) มิติสังคม

การรวมกลุ่มและการตั้งถิ่นฐานชั่วคราวในพื้นที่เฉพาะ (Enclave Tourism) ก่อให้เกิดโครงสร้างทางสังคมแบบแยกส่วน (Social Segregation) ซึ่งสร้างความอึดอัดใจและเพิ่มความตึงเครียดเชิงโครงสร้างทางสังคม

“ในมุมของเจ้าหน้าที่ เราเห็นการรวมกลุ่มของเขาชัดเจน มีการตั้งศูนย์กิจกรรมเฉพาะกลุ่ม ซึ่งมองได้สองมุม มุมหนึ่งคือเขาดูแลกันเองดี แต่อีกมุมมันทำให้เกิดพื้นที่ปิดแยกส่วนจากชุมชนดั้งเดิม ทำให้การเข้าไปดูแลหรือตรวจสอบความเรียบร้อยทำได้ยากขึ้น”

(GO02, เจ้าหน้าที่ภาครัฐ, สัมภาษณ์วันที่ 5 พฤษภาคม 2569)

“ฉันขับมอเตอร์ไซค์ผ่านโซนนั้นบ่อย ๆ รู้สึกว่าพฤติกรรมการรวมกลุ่มใหญ่ ๆ และการจัดปาร์ตี้ส่วนตัวในบ้านพักมันสร้างความรำคาญใจให้เพื่อนบ้านรอบข้าง สังคมพะงันที่เคยสงบและหลอมรวมกันทุกสัญชาติ ตอนนี้กลายเป็นแบ่งแยกชัดเจน”

(BS03, ผู้ประกอบการธุรกิจท้องถิ่น, สัมภาษณ์วันที่ 21 พฤษภาคม 2569)

“ในฐานะนักท่องเที่ยวสัญชาติอื่น เรารู้สึกเกร็งเวลาต้องเข้าไปในพื้นที่ที่มีการรวมกลุ่มหนาแน่นของพวกเขา บรรยากาศทางสังคมมันดูตึงเครียดและไม่เป็นมิตรต่อนักท่องเที่ยวทั่วไปเท่าที่ควร”

(TO03, นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ, สัมภาษณ์วันที่ 25 พฤษภาคม 2569)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า พฤติกรรมการสร้างสังคมแบบปิดแยกส่วน (Social Segregation) ถูกมองว่าเป็นต้นทุนทางสังคม (Social Cost) ที่บั่นทอนความสัมพันธ์อันดีระหว่างกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และทำให้การบริหารจัดการความเรียบร้อยของภาครัฐมีความซับซ้อนเพิ่มขึ้น

3) มิติวัฒนธรรม

ความแตกต่างอย่างสุดโต่งของจารีตประเพณี วิถีชีวิต และพฤติกรรมการแสดงออกในพื้นที่สาธารณะ นำไปสู่สภาวะการปะทะกันทางวัฒนธรรม (Culture Clash) ที่ชุมชนดั้งเดิมรับรู้ได้อย่างเด่นชัด

“วิถีชีวิตเขาต่างจากเราเยอะ บางทีการแต่งกายหรือการส่งเสียงดังในที่สาธารณะมันขัดกับขนบธรรมเนียมของคนพะงันดั้งเดิม ชาวบ้านบางส่วนรู้สึกว่าอัตลักษณ์ความสงบของเกาะเริ่มหายไป เปลี่ยนไปรองรับวัฒนธรรมตะวันออกกลางและกิจกรรมทางจิตวิญญาณรูปแบบใหม่ ๆ แทน”

(LO03, ตัวแทนชุมชนท้องถิ่น, สัมภาษณ์วันที่ 8 พฤษภาคม 2569)

“เราเคารพวัฒนธรรมไทยนะ แต่อาจจะด้วยความคุ้นชินจากการใช้ชีวิตในประเทศของเราที่ต้องพูดเสียงดังและตรงไปตรงมา ทำให้คนท้องถิ่นมองว่าเราก้าวร้าวหรือไม่มีมารยาท ซึ่งจริง ๆ มันคือความเข้าใจผิดข้ามวัฒนธรรม”

(TO04, นักท่องเที่ยวชาวอิสราเอล, สัมภาษณ์วันที่ 15 พฤษภาคม 2569)

“ร้านอาหารท้องถิ่นหลายร้านต้องปรับตัว เปลี่ยนเมนูเป็นอาหารโคเชอร์ (Kosher) หรือปรับรูปแบบร้านเพื่อเอาใจเขา จนอัตลักษณ์วัฒนธรรมอาหารท้องถิ่นของพะงันในย่านท่องเที่ยวเริ่มเลือนหายไป กลายเป็นวัฒนธรรมลูกผสมที่ขับเคลื่อนด้วยทุนต่างชาติ”

(BS04, ผู้ประกอบการร้านอาหาร, สัมภาษณ์วันที่ 29 พฤษภาคม 2569)

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

สรุปได้ว่า เกิดความตึงเครียดจากการเผชิญหน้าทางวัฒนธรรมเนื่องจากความไม่เข้าใจในจารีตประเพณีท้องถิ่น ชุมชนรับรู้ว่าอัตลักษณ์และวิถีชีวิตดั้งเดิมกำลังถูกเบียดขับด้วยวัฒนธรรมกระแสใหม่ที่มาพร้อมกับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้

4) มิติสิ่งแวดล้อม

ขีดความสามารถในการรองรับทางนิเวศ (Ecological Carrying Capacity) ของเกาะพะงันกำลังเผชิญภาวะตึงตัวจากปริมาณขยะและน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามระยะเวลาการพำนักที่ยาวนาน

“นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ชอบกิจกรรมกลางแจ้งและการจัดปาร์ตี้ส่วนตัวตามหาด ปริมาณขยะและน้ำเสีย ในโซนที่พวกเขาอยู่หนาแน่นเพิ่มขึ้นเร็วมาก ทราฟฟิกเกาะมีจำกัด ถ้าแลกกับรายได้แต่ธรรมชาติพังเร็วกว่าเดิม ชุมชนระยะยาวแย่แน่”

(BS05, ผู้ประกอบการท่องเที่ยวท้องถิ่น, สัมภาษณ์วันที่ 4 มิถุนายน 2569))

“เราสังเกตเห็นว่าแนวปะการังน้ำตื้นและชายหาดในจุดที่พวกเขาชอบไปทำกิจกรรมโยคะหรือกลุ่มสมาธิตอนเย็นเริ่มมีความเสื่อมโทรม มีขยะพลาสติกและเศษสิ่งของถูกทิ้งไว้เกลื่อน พฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเขายังค่อนข้างต่ำ”

(LO05, คนท้องถิ่น, สัมภาษณ์วันที่ 15 มิถุนายน 2569)

“พวกเราชื่นชอบธรรมชาติที่สวยงามของเกาะพะงันและพยายามรักษาความสะอาด แต่อาจมีบางกลุ่มที่จัดปาร์ตี้แล้วละเลยเรื่องขยะ ระบบการจัดการขยะของเกาะเองก็ควรมีถังรองรับและระบบจัดเก็บที่มีประสิทธิภาพมากกว่านี้ในจุดท่องเที่ยว”

(TO05, นักท่องเที่ยวชาวอิสราเอล, สัมภาษณ์วันที่ 25 มิถุนายน 2569)

จากการสัภาษณ์ พบว่า การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมส่งสัญญาณเชิงลบ ชุมชนมองว่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจระยะสั้นเริ่มไม่คุ้มค่ากับการสูญเสียความสมดุลทางนิเวศวิทยา และความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติในระยะยาว

5) มิติความปลอดภัย

มิติความปลอดภัยถือเป็นต้นทุนที่มีความเสี่ยงสูงที่สุด (High Risk Cost) เนื่องจากความตึงเครียดด้านภูมิรัฐศาสตร์ระดับสากล และอุบัติเหตุทางกายภาพบนท้องถนน

“พวกเรานักท่องเที่ยวด้วยกัน บางทีก็รู้สึกเกร็ง ๆ เวลาเห็นการรวมกลุ่มขนาดใหญ่ เพราะสถานการณ์บ้านเมืองเขาก็มีความเสี่ยง เรื่องความปลอดภัยในการเดินทัศนาจรหรือการขับขี่มอเตอร์ไซค์บนทางชันของเกาะพะงันก็เป็นสิ่งที่น่าห่วง เห็นอุบัติเหตุบ่อยมาก”

(TO06, นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ, สัมภาษณ์วันที่ 12 พฤษภาคม 2569)

“นักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลรุ่นใหม่ ๆ มักเช่ารถจักรยานยนต์ขับขี่โดยไม่มีใบขับขี่สากลที่ถูกต้อง และไม่ชินเส้นทางภูเขาที่ลาดชันและโค้งหักศอกของพะงัน สถิติอุบัติเหตุเจ็บตายในแต่ละเดือนพุ่งสูงมาก กระทบต่อภาพลักษณ์ความปลอดภัยโดยรวมของเกาะ”

(LO07, คนท้องถิ่น, สัมภาษณ์วันที่ 5 มิถุนายน 2569)

“ในฐานะผู้ประกอบการที่พัก เราต้องรับภาระในการสกรีนประวัติ ตรวจสอบพาสปอร์ตอย่างละเอียด และเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยในรีสอร์ตเพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน ค่าใช้จ่ายด้านการจัดการความปลอดภัยเพิ่มขึ้นเพื่อลดความเสี่ยงเชิงจิตวิทยาของลูกค้าคนอื่น”

(BS06, ผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก, สัมภาษณ์วันที่ 22 มิถุนายน 2569)

สรุปผลการสัมภาษณ์มิติความปลอดภัย พบว่าความเสี่ยงด้านความปลอดภัยครอบคลุมทั้งภัยทางกายภาพ (อุบัติเหตุทางถนน) และภัยเชิงจิตวิทยา (ผลกระทบจากภูมิรัฐศาสตร์โลก) ซึ่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมองว่าเป็นต้นทุนสำคัญที่บั่นทอนความเสถียรภาพของจุดหมายปลายทาง

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาแนวทางการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงันจากมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

การขับเคลื่อนมาตรการจัดการบนฐานคิดของ ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory) มุ่งเน้นการสร้างกลไกการมีส่วนร่วมเชิงรุก เพื่อลดต้นทุนทางสังคมและแสวงหาแนวทางแลกเปลี่ยนที่เป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย โดยสรุปแนวทางออกเป็น 3 ด้านหลักดังนี้:

1) แนวทางการจัดการเชิงโครงสร้างและกฎหมาย

ควรมุ่งเน้นการยกระดับมาตรการทางกฎหมายเพื่อปราบปรามธุรกิจนอมินีและจัดระเบียบการพำนักระยะยาวอย่างจริงจัง

“เราต้องจัดทำฐานข้อมูลระบบลงทะเบียนที่พักและการจ้างงานที่โปร่งใส ตรวจสอบเส้นทางการเงินของร้านค้าที่เปิดรับเฉพาะกลุ่ม เพื่อให้มั่นใจว่าภาษีและผลประโยชน์ตกอยู่กับคนไทย เจ้าหน้าที่รัฐต้องบังคับใช้กฎหมายอย่างเท่าเทียมไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน”

(BS07, ผู้ประกอบการท่องเที่ยว, สัมภาษณ์วันที่ 17 พฤษภาคม 2569)

“ยินดีให้รัฐเข้ามากำกับดูแลและตรวจสอบให้ถูกต้องตามกฎหมายไทย พวกเราที่เข้ามาทำธุรกิจอย่างสุจริตก็อยากได้ความชัดเจน เพื่อจะได้ไม่ต้องหลบซ่อนและสามารถมีส่วนร่วมพัฒนาเกาะพะงันได้อย่างเปิดเผยภายใต้กรอบกฎหมาย”

(BS08, ผู้ประกอบการร่วมชาวต่างชาติ, สัมภาษณ์วันที่ 27 พฤษภาคม 2569)

“ชุมชนดั้งเดิมเสนอให้มีหน่วยงานส่วนกลางคอยรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดกฎหมายหรือการเอารัดเอาเปรียบจากกลุ่มทุนต่างชาติโดยตรง และมีการรายงานผลการจับกุมเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและการแลกเปลี่ยนที่เป็นธรรมกลับคืนมา”

(LO08, คนท้องถิ่น, สัมภาษณ์วันที่ 7 มิถุนายน 2569)

สรุปผลการสัมภาษณ์การจัดการเชิงกฎหมาย พบว่า มาตรการเร่งด่วนคือการบังคับใช้กฎหมายควบคุมธุรกิจต่างด้าวควบคู่ไปกับการกวดขันการจัดตั้งศูนย์กิจกรรม เพื่อปิดช่องว่างการเปลี่ยนรูปแบบจากการท่องเที่ยวไปสู่การตั้งรกรากที่แย่งชิงทรัพยากรท้องถิ่น

2) แนวทางการจัดการความปลอดภัยเชิงรุก

การบริหารจัดการมิติกายภาพและการจราจรบนเกาะ จำเป็นต้องอาศัยกลไกการประสานงานล่วงหน้าระหว่างภาคบริการขนส่งและฝ่ายปกครองก่อนเข้าสู่ฤดูกาลท่องเที่ยว

“...ก่อนเริ่มฤดูกาลจะมีการประชุมร่วมกับทุกหน่วยงาน เพื่อกำหนดมาตรการด้านความปลอดภัย เช่น การจำกัดจำนวนรถขึ้นเขา และการตรวจสอบสภาพรถ เพื่อป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้น...”

(BS09, ผู้ประกอบการรถรับส่งนักท่องเที่ยว, สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤษภาคม 2569)

“ถ้ามีป้ายเตือนภัย ป้ายจราจร และการทาสีตีเส้นถนนที่เป็นภาษาสากลรวมถึงภาษาฮีบรูในจุดเสี่ยงภัยบนเขา จะช่วยให้พวกเราขับขี่ได้ปลอดภัยขึ้น การจัดการระบบถนนหนทางที่ดีเป็นแนวทางที่พวกเราต้องการเห็นเพื่อความปลอดภัยของทุกคน”

(TO08, นักท่องเที่ยวชาวอิสราเอล, สัมภาษณ์วันที่ 12 มิถุนายน 2569)

“เราเสนอให้มีการจัดตั้งอาสาสมัครเตือนภัยชุมชนในแต่ละโซนท่องเที่ยว คอยสอดส่องพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยและความมั่นคง และประสานงานตรงกับกู้ภัยหรือตำรวจเมื่อเกิดเหตุ เป็นการจัดการแบบมีส่วนร่วมที่ดึงชุมชนเข้ามาเป็นหูเป็นตา”

(LO09, ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว, สัมภาษณ์วันที่ 24 มิถุนายน 2569)

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

กล่าวโดยสรุป ความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพเกิดจากระบบความร่วมมือเชิงป้องกัน (Preventative Collaboration) ผ่านข้อตกลงควบคุมการเช่ายานพาหนะ การปรับปรุงวิศวกรรมจราจร และการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน

3) แนวทางการจัดโซนนิ่งและจารีตประเพณี

การบริหารจัดการเชิงพื้นที่ (Spatial Management) และการสื่อสารเพื่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม เป็นแนวทางสกัดกั้นการปะทะกันทางจารีตประเพณีที่มีประสิทธิภาพ

“เราต้องจัดโซนนิ่งให้ชัดเจน โซนไหนเน้นกิจกรรมจิตวิญญาณและปาร์ตี้ โซนไหนคือชุมชนดั้งเดิมที่ต้องสงบ และควรมีป้ายคำแนะนำภาษาฮีบรูและอังกฤษชัดเจนตามจุดเสี่ยงหรือสถานที่สำคัญ เพื่อให้เกิดการเคารพพื้นที่ซึ่งกันและกัน”

(LO10, คนท้องถิ่น, สัมภาษณ์วันที่ 1 พฤษภาคม 2569)

“การออกกฎบัตรชุมชน หรือ Code of Conduct ที่ระบุชัดเจนว่าอะไรทำได้ อะไรห้ามทำ เช่น การห้ามใส่ชุดว่ายน้ำเข้าเขตชุมชนดั้งเดิม หรือการจำกัดเสียงดังหลังเที่ยงคืน แล้วแจกจ่ายผ่านผู้ประกอบการ ที่พักตั้งแต่วันแรกที่เขาเช็กอิน จะลดปัญหาความขัดแย้งวัฒนธรรมได้ดีที่สุด”

(BS11, ผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก, สัมภาษณ์วันที่ 23 พฤษภาคม 2569)

“ควรจัดให้มีกิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมร่วมกันระหว่างชุมชนพะงันกับกลุ่มนักท่องเที่ยวระยะยาว เช่น กิจกรรมวันสำคัญ หรือการทำความสะอาดหาดร่วมกัน เพื่อเปลี่ยนทัศนคติจากการหวาดระแวง ข้ามวัฒนธรรมมาเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีเชิงบวก”

BS12, ผู้ประกอบการท่องเที่ยว, สัมภาษณ์วันที่ 18 มิถุนายน 2569)

สรุปได้ว่า การควบคุมขอบเขตพื้นที่กิจกรรมและการสร้างกลไกการสื่อสารในรูปแบบภาษาที่หลากหลาย จะช่วยจำกัดขอบเขตของผลกระทบทางวัฒนธรรม และลดโอกาสการเผชิญหน้าเชิงลบระหว่างชุมชนและนักท่องเที่ยว

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 มุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงันพบว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเกาะแต่ละกลุ่มมีบทบาท ผลประโยชน์ อำนาจ และระดับการได้รับผลกระทบแตกต่างกัน แม้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในเกาะพะงันรับรู้ทั้งผลประโยชน์และต้นทุนจากการท่องเที่ยว แต่แนวโน้มของการรับรู้เริ่มเปลี่ยนจากผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปสู่ความกังวลเกี่ยวกับต้นทุนทางสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และความปลอดภัยมากขึ้น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียบางกลุ่มรู้สึกว่าผลประโยชน์ที่ได้รับไม่สมดุลกับต้นทุนทางเศรษฐกิจ จึงส่งผลให้การสนับสนุนหรือการยอมรับการท่องเที่ยวมีแนวโน้มลดลงด้วย นอกจากนี้ ผลการวิจัยของสารภี ธิติภาทร และวัชรากร มยุรี (2567) พบว่า เจ้าหน้าที่รัฐและผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว มีความคิดเห็นว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำในเกาะพะงัน คือ การเป็นเกาะที่มีความหลากหลายด้านภูมิศาสตร์ และมีวิถีชีวิตที่เกี่ยวพันกับการท่องเที่ยว เนื่องจากมีการแบ่งโซนท่องท่องเที่ยวตามภูมิศาสตร์และวิถีชีวิตของแต่ละพื้นที่ เช่น โซนปาร์ตี้ โซนประมง โซนธรรมชาติ โซนสุขภาพและจิตวิญญาณ มีวัฒนธรรมและประเพณีที่อยู่มาอย่างยาวนาน แต่ในงานวิจัยเรื่องนี้กลับพบว่า ประชาชน ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวบางส่วน เริ่มรับรู้ถึงการรวมกลุ่มของนักท่องเที่ยวในพื้นที่เฉพาะที่อาจส่งผลให้การเกิดปฏิสัมพันธ์กับชุมชนท้องถิ่นค่อนข้างจำกัด เกิดความรู้สึกแบ่งแยกและความไม่สบายใจระหว่างกลุ่ม ในขณะเดียวกันความแตกต่างด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรม หลักปฏิบัติและความเชื่อทางศาสนา การสื่อสาร และการใช้พื้นที่สาธารณะอาจถูกมองว่าเป็นสาเหตุของความเข้าใจผิดและความตึงเครียดทางวัฒนธรรม

ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรับรู้ถึงแรงกดดันต่อทรัพยากรของเกาะ โดยเฉพาะขยะ น้ำเสีย และการใช้ทรัพยากรน้ำและพลังงานจากการพำนักระยะยาว สะท้อนว่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นอาจไม่เพียงพอที่จะชดเชยต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อมในมุมมองของชุมชน โดยเฉพาะเมื่อผลกระทบดังกล่าวส่งผลต่อทรัพยากรที่เป็นปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีพของคนในพื้นที่ สอดคล้องกับ ทฤษฎีดัชนีความขุ่นเคือง (Irritation Index : IRRIDEX) ของ Doxey (1975) ซึ่งกล่าวถึงผลกระทบของนักท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนเจ้าบ้านโดยแสดงให้เห็นถึงความขุ่นเคืองที่เพิ่มขึ้นกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นจนถึงขั้นที่ประชาชนท้องถิ่นแสดงพฤติกรรมต่อต้านนักท่องเที่ยว ส่วนผลกระทบด้านความปลอดภัย เป็นประเด็นที่ผู้มี

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

ส่วนได้ส่วนเสียให้ความสำคัญ คือ ความกังวลเกี่ยวกับอุบัติเหตุจากการใช้รถจักรยานยนต์และภาระต้นทุนในการดูแลความปลอดภัยของหน่วยงานและผู้ประกอบการ รวมถึงความกังวลที่เชื่อมโยงกับสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างประเทศ จึงเสนอให้หน่วยงานภาครัฐ มีการประชาสัมพันธ์ สื่อความหมายเพื่อสร้างความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวร่วมกับการสอดส่องดูแลและจัดสรรงบประมาณในการป้องกันความปลอดภัยเพื่อป้องกันหรือบรรเทาความเสี่ยง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศุภัทรชญา วีระกูล และวชิรวิชญ์ อิทธิธนาศุภวิชญ์ (2568) พบว่า สถานการณ์การท่องเที่ยวที่ไม่ปลอดภัยในพื้นที่เกาะพะงัน อำเภอเกาะพะงัน ได้รับผลพวงมาจากการเดินทางเข้ามาเที่ยวไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติน้อยลง เนื่องจากกระแสลบด้านความปลอดภัยในการเดินทางเที่ยวไทย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 แนวทางการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงันจากมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย พบว่า แนวทางการจัดการนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงันจากมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สามารถจำแนกได้ 3 ด้าน ได้แก่ การจัดการเชิงโครงสร้างและกฎหมาย การจัดการความปลอดภัยเชิงรุก และการจัดโซนนิ่งและจารีตประเพณี สะท้อนให้เห็นว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียไม่ได้มองเฉพาะภาพลบของการท่องเที่ยว แต่คำนึงถึงผลประโยชน์และการจัดการเพื่อรักษาสมดุล แต่ต้องการปรับระบบและกลไกการบริหารจัดการให้สามารถรองรับการท่องเที่ยวที่มีลักษณะพำนักระยะยาวและมีการรวมกลุ่มเฉพาะพื้นที่ได้อย่างเหมาะสม ตามทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Freeman, 1984) ที่ให้ความสำคัญกับการประสานผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย และทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม ของ Homans (1958) และ Blau (1964) ว่าการยอมรับการท่องเที่ยวขึ้นอยู่กับการรับรู้ความสมดุลระหว่างผลประโยชน์และต้นทุนที่เกิดขึ้น สำหรับแนวทางด้านการจัดการเชิงโครงสร้างและกฎหมาย ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียให้ความสำคัญกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง โปร่งใส และเท่าเทียม โดยเฉพาะการตรวจสอบการประกอบธุรกิจของชาวต่างชาติ การลงทะเบียนที่พัก การจ้างงาน และการจัดตั้งศูนย์หรือกิจกรรมต่าง ๆ การบังคับใช้กฎหมายจึงควรมุ่งเน้นความถูกต้องของลักษณะพฤติกรรมและการประกอบกิจการท่องเที่ยว มิใช่สัญชาติของนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับ นิพล เชื้อเมืองพาล (2569) ได้เสนอว่าการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากด้วยนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในแหล่งท่องเที่ยวชุมชน ควรเน้นการท่องเที่ยวโดยชุมชนผ่านอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

สำหรับแนวทางการจัดการความปลอดภัยเชิงรุก ผลการศึกษา ชี้ให้เห็นความจำเป็นในการป้องกันความเสี่ยงตั้งแต่ต้นทางเพื่อลดปัญหาหรืออุบัติเหตุที่มักเกิดขึ้น โดยเฉพาะการควบคุมการเช่ารถจักรยานยนต์ การตรวจสอบใบอนุญาตขับขี่ การให้ข้อมูลเส้นทางเสี่ยง การปรับปรุงระบบจราจร และการประสานงานระหว่างภาครัฐ ผู้ประกอบการ และชุมชน สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ เอกชัย ชำนินา (2563) พบว่า องค์ประกอบการจัดการความปลอดภัยการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ต้องมีการจัดทำนโยบายด้านการจัดการความปลอดภัยและแผนปฏิบัติในทิศทางเดียวกันสำหรับการบริหารทุกระดับ

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาความเชื่อมโยงสำคัญต่อการจัดการนันทนาการอย่างยั่งยืน (Sustainable Recreation Management) โดยพบว่ากิจกรรมนันทนาการและการพำนักระยะยาวแบบแยกส่วน (Enclave Tourism) เช่น การจัดปาร์ตี้และการทำกิจกรรมกลุ่มริมชายหาด ได้ส่งผลกระทบข้ามมิติตั้งแต่การก่อปัญหาความขัดแย้งเชิงพื้นที่ (Recreation Conflict) ตามทฤษฎีความเชี่ยวชาญพิเศษด้านนันทนาการ (White et al., 2016) ไปจนถึงการล้นเกินขีดความสามารถในการรองรับทางนิเวศ (Harper, 2018) การแก้ไขปัญหาจึงต้องอาศัยการบริหารจัดการนันทนาการเชิงรุก ผ่านการจัดโซนนิ่งเชิงพื้นที่ (Spatial Management) การจัดทำกฎบัตรพฤติกรรม (Code of Conduct) และการบูรณาการกลไกผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Collaboration) ตามแนวคิดของ Cole (2019) ซึ่งถือเป็นคุณูปการสำคัญในการสร้างสมดุลระหว่างกิจกรรมนันทนาการกับวิถีชีวิตชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

เมื่อพิจารณาผ่านมุมมองของทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม ชี้ให้เห็นว่าสภาวะความสัมพันธ์และการท่องเที่ยวของชาวอิสราเอลบนเกาะพะงันอยู่ในภาวะการแลกเปลี่ยนที่ไม่สมดุล กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรับรู้ถึงต้นทุนที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในมิติเศรษฐกิจและนอมินี การแยกส่วนทางสังคม การปะทะกันทางวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และความเปราะบางด้านความปลอดภัย ซึ่งเริ่มมีน้ำหนักมากกว่าผลประโยชน์ รายได้ ดังนั้น แนวทางการจัดการเชิงนโยบายที่จะได้รับความร่วมมือและประสบความสำเร็จ ย่อมไม่ใช่มาตรการตั้งรับแบบแยกส่วน แต่เป็นการขับเคลื่อน มาตรการเชิงรุกร่วมกันที่ดึงทุกกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วมผ่านกลไกการควบคุมทางกฎหมายการประกอบธุรกิจอย่างเคร่งครัด การวางแผนด้านความปลอดภัยก่อนฤดูกาลท่องเที่ยว และการจัดโซนนิ่งเชิงพื้นที่ เพื่อรักษาสมดุลในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) การกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอลในพื้นที่เกาะพะงันโดยมุ่งเน้นส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการจัดการท่องเที่ยว

2) การพัฒนาระบบบริหารจัดการและกิจกรรมท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ควรมีการวางแผนและกำหนดมาตรฐานด้านการจัดการพื้นที่ มีกลไกการควบคุมทางกฎหมายการประกอบธุรกิจอย่างเคร่งครัด การปราบปรามธุรกิจนอมินีและจัดระเบียบการพำนัก การควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยว การจัดโซนนิ่งในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว และการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยวโดยเฉพาะการอนุรักษ์วิถีชีวิต วัฒนธรรมท้องถิ่น ทรัพยากรธรรมชาติ และการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย โดยมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1) การศึกษาวิจัยเชิงลึกเกี่ยวกับแนวทางการจัดการท่องเที่ยวในเกาะพะงัน โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพหรือการวิจัยแบบผสมผสาน เพื่อพัฒนาแนวทางการจัดการท่องเที่ยวที่สามารถสร้างสมดุลทางการท่องเที่ยว

2) การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว ผ่านทฤษฎีอื่น ๆ เช่น ดัชนีความขุ่นเคือง (IRRIDEX) และ ทัศนคติและพฤติกรรมตอบสนองของชุมชนเจ้าบ้านต่อการท่องเที่ยว (Host Attitudinal/Behavioral) เป็นต้น เพื่อให้ได้มุมมองที่รอบด้าน

การมีส่วนร่วมของผู้นิพนธ์

ผู้เขียนทุกคนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานวิจัยตามบทบาทและความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล โดยใช้เกณฑ์การจำแนกบทบาทการมีส่วนร่วมของผู้เขียน (Contributor Roles Taxonomy: CRediT) ทั้งนี้ ผู้เขียนทุกคนได้ตรวจสอบและให้ความเห็นชอบต่อบทความฉบับสุดท้ายก่อนส่งตีพิมพ์ และยอมรับความรับผิดชอบต่อความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของผลงานวิชาการร่วมกัน ดังนี้

Name of Author	C	M	So	Va	Fo	I	R	D	O	E	Vi	Su	P	Fu
Komsit Kieanwatana	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	
Tattawan Duantrakoonsil	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓			
Saranya Srithong	✓	✓		✓	✓	✓		✓	✓	✓				
Supartcha Deesawai	✓	✓		✓	✓				✓	✓				
Li Huanchen	✓	✓		✓	✓				✓	✓				

C : **C**onceptualization
M : **M**ethodology
So : **So**ftware
Va : **Va**lidation
Fo : **Fo**rmal analysis
I : **I**nvestigation
R : **R**esources
D : **D**ata Curation
O : Writing - **O**riginal Draft
E : Writing - Review & **E**diting
Vi : **Vi**sualization
Su : **Su**pervision
P : **P**roject administration
Fu : **Fu**nding acquisition

ผลประโยชน์ทับซ้อน

ผู้นิพนธ์ไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อน และไม่ได้รับทุน อุปกรณ์ หรือค่าตอบแทนจากผู้ผลิตอุปกรณ์สวมใส่หรือผู้ให้บริการแพลตฟอร์มใด

ประกาศการใช้ปัญญาประดิษฐ์

ผู้นิพนธ์ใช้ปัญญาประดิษฐ์ช่วยเรียบเรียงภาษาในฉบับร่าง ผู้นิพนธ์ตรวจทาน และแก้ไขเนื้อหาทั้งหมดด้วยตนเองและรับผิดชอบความถูกต้องของบทความ

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0

เอกสารอ้างอิง

นิพล เชื้อเมืองพาล. (2569). การพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากด้วยนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในแหล่งท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทย-จีน ชุมชนบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม. วารสารปราชญ์ประชาคม, 4(1), 229-248.

ปทิดา โมราศิลป์ วีระศักดิ์ คงฤทธิ์ และอภิวัฒน์ อายุสุข. (2562). การเติบโตของเศรษฐกิจท่องเที่ยวและปัญหาการกระจายรายได้ในเกาะพะงัน. วารสารวิทยาการจัดการ, 6(2), 329–346.

ศุภัทรชญา วีระกูล และวชิรวิชญ์ อิทธิธนาศุภวิชญ์. (2568). แนวทางการพัฒนาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย ในพื้นที่เกาะพะงัน อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารสหวิทยาการสังคมศาสตร์และการบริหารงานยุติธรรม, 1(1), 1–15.

สารภี ธิติภาทร และวัชรากร มยุรี. (2567). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจกลับมาท่องเที่ยวซ้ำของนักท่องเที่ยวในเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, 18(2), 189-206.

เอกชัย ชำนินา. (2563). การจัดการความปลอดภัยการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์, 7(8). 174-189.

Ap, J. (1992). Residents' perceptions on tourism impacts. Annals of Tourism Research, 19(4), 665–690.

Blau, P. M. (1964). Exchange and power in social life. New York: Wiley

Bloomberg. (2026). Thailand presses Israeli ambassador over badly behaved tourists. The Star. https://www.thestar.com.my/aseanplus/aseanplus-news/2026/09/09/thailand-presses-israeli-ambassador-over-badly-behaved-tourists

Chaitanya, A. V. K., & Swain, S. K. (2024). Economic leakages in tourism: A comprehensive review of theoretical and empirical perspectives. Tourism Economics, 30(5), 1306–1323.

Cole, D. N. (2019). Managing the environmental impacts of recreation in protected areas: Past, present and future. Journal of Environmental Management, 234, 321–328. https://doi.org/10.1016/j.jenvman.2018.12.106

Doxey, G. V. (1975). A causation theory of visitor-resident irritants: Methodology and research inferences. In 6th Annual Conference Proceedings of the Travel Research Association (pp. 195–198). Travel Research Association.

Freeman, R. E. (1984). Strategic management: A stakeholder approach. Pitman.

Hampton, M. P. (2010). Enclaves and ethnic ties: The local impacts of Singaporean cross-border tourism in Malaysia and Indonesia. Singapore Journal of Tropical Geography, 31(2), 240–254.

Harper, S. (2018). Outdoor recreation management: Theory and application (3rd ed.). Routledge.

Homans, G. C. (1958). Social behavior as exchange. American Journal of Sociology, 63(6), 597–606.

Kamnuansilpa, P., & Jinhirun, P. (2015). Tourism and solid waste management on Koh Pha-ngan: An exploratory study. Journal of Humanities and Social Sciences, Khon Kaen University, 32(1), 165–188.

Khaosod English. (2025, October 11). Thai officers probe Israeli visitor concerns on Koh Phangan. Khaosod English. https://www.khaosodenglish.com/news/2025/10/11/thai-officers-probe-israeli-visitor-concerns-on-koh-phangan/

Lincoln, Y. S., & Guba, E. G. (1985). Naturalistic inquiry. Sage.

Maoz, D. (2007). Backpackers' motivations: The role of culture and nationality. Annals of Tourism Research, 34(1), 122–140.

Noy, C., & Cohen, E. (Eds.). (2005). Israeli backpackers: From tourism to rite of passage. State University of New York Press.

Ploadaksorn, P., Angkananon, K., & Damrongsakmethee, T. (2023). Digital marketing for promoting yoga tourism on Kho Phangan, Thailand. GeoJournal of Tourism and Geosites, 50(4), 1400–1410.

Saito, H., & Ruhanen, L. (2017). Power in tourism stakeholder collaborations: Power types and power holders. Journal of Hospitality and Tourism Management, 31, 189–196.

Sheehan, L. R., & Ritchie, J. R. B. (2005). Destination stakeholders: Exploring identity and salience. Annals of Tourism Research, 32(3), 711–734.

Skiniti, G., Lilli, M., Skarakis, N., Tournaki, S., Nikolaidis, N., & Tsoutsos, T. (2024). A holistic approach for tourism carrying capacity estimation in sensitive ecological areas. Environment, Development and Sustainability, 26(12), 31971–31995.

White, D. D., Virden, R. J., & van Riper, C. J. (2016). Effects of recreation specialization and place attachment on evaluation of management practices in a natural setting. Environmental Management, 57(3), 542–555. https://doi.org/10.1007/s00267-015-0628-y

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0